

τοῦ γεῦμα ἐν Νέα Ὑόρκη τὸ 1869, εἰς τὸ τέλος τῆς προσλαλιᾶς αὐτοῦ εἶπε τοὺς ἐξῆς ἀξιωμανημονεύτους λόγους·

«Ὁὐχὶ εἰς ἡμᾶς, οὐχὶ εἰς ἡμᾶς, ἀλλ' εἰς τὸν Θεὸν ἔστω πᾶσα ἡ δόξα! Ὁὐχὶ τί ἄνθρωπος ἐπραξεν, ἀλλὰ τί ὁ Θεός.» Ὁ Μόρσης εἶναι εἰς τῶν ὀλίγων θνητῶν, εἰς τοὺς ὁποίους ἡ πατρίς των ἔστησεν ἀνδριάντας ἔτι ζῶντας.

ΠΑΡΑΔΟΣΕΩΝ ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ.

«Πρὸ ἑξ ἐτῶν, λέγει Ἀμερικανικὴ τις ἐφημερίς, κυρία τις Μάρθα Γουοῦδ καλουμένη, συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς, τῆς συζύγου αὐτοῦ, καὶ τῶν δύο αὐτῶν τέκνων, ἀφίχθη εἰς τὴν πόλιν ταύτην (Κινκινάτην) ἐκ Μασσακουσέττης. Ἐδηλοποίησε δὲ, ὅτι ἔχρησσε πρὸ 25 περιπόου ἐτῶν, τοῦ συζύγου αὐτῆς ἀπολεσθέντος εἰς τι ταξιδιον πρὸς θήρευσιν φαλινῶν. Ἡ οἰκογένεια ἐξηκολούθει διαγούσα ἐν ἡσυχίᾳ μέχρι προχθὲς, ὅτε περὶ τὴν πρωίαν λευκοτρίχως καὶ ὑπὸ τοῦ κόπου καταβεβλημένος τις γέρων ἐπορεύθη εἰς τὴν κατοικίαν τῆς χήρας, καὶ εὐρὼν τὸν υἱὸν αὐτῆς εἰς τὴν θύραν ἠρώτησεν, ἐὰν ἡ Κυρία Γουοῦδ ἦτον ἐν τῇ οἰκίᾳ, καὶ ἂν ἠδύνατο νὰ ἴδῃ αὐτήν. Ἀποκριθέντος τοῦ υἱοῦ καταφατικῶς, ὠδηγήθη ὁ γέρων εἰς τὴν αἴθουσαν ὅπου μετὰ μικρὸν εἰσῆλθε καὶ τὸ ζητούμενον πρόσωπον, παρακολουθουμένη ὑπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς. Μετὰ τοὺς συνήθεις χαιρετισμούς, ἡ κυρία ἠρώτησε τὸν γέροντα ὁποῖός τις ἦτον ὁ σκοπὸς τῆς ἐπισκέψεως αὐτοῦ ἐκείνης. Ἀλλ' αὐτὸς ἀντὶ ν' ἀποκριθῇ εἰς τὴν ἐρώτησιν αὐτῆς, «Δὲν μὲ γνωρίζεις, Μάρθα;» εἶπε. Μόλις δὲ εἶχε προσφέρει τὴν τελευταίαν λέξιν, καὶ ἡ δυστυχὴς γυνὴ ὡς ὑπὸ κεραυνοῦ βληθεῖσα εἰς τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ πρὸ πολλοῦ ὡς ἀποθανόντος θρηνημένου συζύγου αὐτῆς ἔπεσε λυποθημημένη εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ. Φαίνεται ὅτι εὐθὺς μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ υἱοῦ αὐτῶν ὁ κ. Γουοῦδ εἰσῆλθεν εἰς ἀλιευτικὸν τι πλοῖον διευθυνόμενον πρὸς τὸν Εἰρηνικὸν ὠκεανὸν πρὸς θήρευσιν φαλινῶν. Τὸ πλοῖον ἐναυάγησεν, αὐτὸς δὲ μετ' ὀλίγων ἄλλων διεσώθη ἀποδοιμασθεὶς ἐν τινὶ ἐρήμῳ νήσῳ τῆς Πολυνησίας, ἐνθα διὰ 30 ὅλα ἔτη τρομερὰ δεῖνα πείνης, ψύχους, καὶ κινδύνων ποικίλων ὑπέμεινε. Ἀλλ' ἐπὶ τέλους πλοῖον παραπλέον παρέλαθεν αὐτὸν εἰς ἡμιθάρβαρον κατάστασιν ὄντα καὶ εἰς τὴν τῆς γεννήσεως καὶ ἀγάπης αὐτοῦ μετέφερε γῆν, ἐνθα εὗρε τὴν μὲν ὡραίαν αὐτοῦ σύζυγον γραίαν ἤδη, τὸν δὲ διετῆ υἱὸν ἄνδρα καὶ πατέρα οἰκογενείας. Ὅποιοι φόβοι καὶ ἐλπίδες πρέπει νὰ ἐτάραττον τὴν καρδίαν τοῦ γηραιοῦ ναύτου, ὅτε κατὰ πρῶτον μετὰ τοσαῦτα ἔτη ἐπάτησε τὸ ἔδαφος τῆς πατρίδος αὐτοῦ!»

Ἡ ΕΛΕΗΜΟΣΥΝΗ.

«Καθ' ὅσον ἐκάματε εἰς ἓνα τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, εἰς ἐμὲ ἐκάματε.» (Ματθ. κε'. 45.)

Ζευγαρωτὰ χαροῦμενα διαβαίναν μὲ καμάρι, τέσσαρα ὡμορφα παιδιὰ σὰν τὴν αὐγὴ ἀφράτα, Ἄχ! ἔλεγες πῶς εἶχανε ἀγγελικὴ τὴ χάρι, Κι' ὡμοιαζαν, ὡμοιαζαν κι' αὐτὰ, σὰ λοῦλουδα δροσάτα. Ἔτσι παιδιὰ μου ὁμοιάζετε εἰς τὰ μικρὰ σας χρόνια, Πούνε περβόλι ἡ καρδιά, καὶ καλαῶν τ' ἀηδόνια.

Μὰ καί, ἐκεῖ ποῦ διάβαιναν τὴν ἀνθισμένη φύσι, Εἶδανε γέρο μὲ ραβδί νὰ σέρνεται στὸ χῶμα, Δὲν μπόραγε ὁ δύστυχος, τὸ πόδι νὰ πατήσῃ, Κ' ἐλεημοσύνη ἄκουγες ἀπ' τὸ νεκρὸ του στόμα. Ἐλεημοσύνη ἔλεγε, καὶ σβρόγταν ἡ φωνὴ του, Κ' ἐνόμιζες πῶς πέρνανε ἀγγέλοι τὴ ψυχὴ του.

Τ' ἄκουσε ἓνα ἀπ' τὰ παιδιὰ, τοῦ γέρου τὸ φαρμάκι, Κι' ἄπλωσε τὰ ὀλόλευκα, χιονάτα δακτύλα του, Μὲς τὸ μικρὸ τ' ὀλόχρυσο καὶ κρεμαστὸ πουργάκι, Καὶ μὴ πεντάρια πέταξε ἀπὸ τὰ χρήματά του. Ἔσκυψ' ὁ γέρος τὸ θολὸ καὶ δακρυσμένο μάτι, Καὶ τὴν ἐσῆκωσ' ἄλλαλα ἀπὸ τὸ μονοπάτι.

Τὸ βλέπ' ἐν' ἄλλο ἀπ' τὰ παιδιὰ μὴ κόρη ὡμορφοῦλα, Ποῦ πέταξε ἑρπύφανα 'στὸ γέρο ἐλεημοσύνη, Τοῦ ρίχνει μὴ ἄγρια ματιὰ ἡ λυγρὴ πεδοῦλα, Κ' εἶπε—«καμμιὰ δὲν ἔκανες 'στὸν Πάσστη καλωσύνη, «Δὲν θέλει τέτοια ὁ Θεὸς μεγάλη ἑρπύφανα, Νὰ ἔχουνε οἱ πλούσιοι, 'στοὺς γέρους, 'στὴν ὀρφάνια.»

Παιδιὰ μου, μὴ τοὺς γέροντας ἄχ! μὴ περιφρονεῖτε, Κ' ἐκεῖνος ἦταν σὰν κ' ἐσᾶς στὴ δροσερὴ του νεότη, Καὶ ὅπως σέρνεται αὐτός, καὶ σεῖς θὲ νὰ συρθῆτε, Θὰ φύγῃ τὸ χαμόγελο, ἡ ὡμορφιὰ ἡ πρώτη. Βορρεῖας, βορρεῖας φυσσομανᾷ καὶ εἰς τὸ φύσημά του, Σέρνει τοῦ γειοῦ τὴν ὡμορφιὰ, τοῦ πλούσιου τὰ νειρά του.

Ἐλεημοσύνη, ναί, ὦ! μὴ τὸ ζήτοῦλα γελάτε, Ποιὸς ξέρ' ἂν εἶχε καὶ αὐτὸς 'στὰ νειάτα μεγαλεῖα, Ἄν εἶχ' αὐτὰ τὰ χρήματα ὅπου κ' ἐσεῖς σκορπᾶτε, Καὶ τώρα δὲν τ' ἀπέμεινε, ἄχ! μῆτε ἡ φίλα. Ἐλεημοσύνη ἀδερφιά μου, παιδιὰ μου ἐλεημοσύνη, Τὰ πλούτη εἶναι μάταια, χαρὰ σ' αὐτὸν ποῦ δίνει.

Ἀθῆναις 30 Φεβρουαρίου 1879.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Γ. ΓΓΓΛΕΣΗΣ.

— Νέος ἄσωτος καὶ ἄπιστος ἰδὼν ποτε γηραλέον ἐρμηίτην περιπατοῦντα ἐξυπόλυτον, «Πάτερ, — εἶπε περιπαικτικῶς, — τῷ ὄντι ἡ κατάστασίς σου εἶναι αξιοθρήνητος, ἂν δὲν ὑπάρχει ἄλλος κόσμος! «Ἀληθῶς, τέκνον μου, — ἀπεκρίθη ὁ γέρων, — ἀλλ' ὅποια ἀρά γε θὰ ἦναι ἡ ἰδική σου, ἐὰν ὑπάρχει τοιοῦτος!»